

Prædiken til Søndag Seksagesima

d. 7. februar 2021 kl. 10.00 i Viby kirke

Dette hellige evangelium skriver evangelisten Markus:

Jesus gav sig igen til at undervise nede ved søen. Og en meget stor skare flokkedes om ham, så han måtte gå om bord og sætte sig i en båd ude på søen, mens hele skaren stod på bredden inde på land. Og han lærte dem meget i lignelser, og i sin undervisning sagde han til dem:

»Hør her! En sædemand gik ud for at så. Og da han såede, faldt noget på vejen, og fuglene kom og åd det op. Noget faldt på klippegrund, hvor der ikke var ret meget jord, og det kom straks op, fordi der kun var et tyndt lag jord; og da solen kom højt på himlen, blev det svedet, og det visnede, fordi det ikke havde rod. Noget faldt mellem tidsler, og tidslerne voksede op og kvalte det, så det ikke gav udbytte. Men noget faldt i god jord og gav udbytte; det voksede op og groede, og noget bar tredive og noget tres og noget hundrede fold.« Og han sagde: »Den, der har ører at høre med, skal høre!«

Da han var blevet alene med sine ledsagere og de tolv, spurgte de ham om lignelserne. Og han svarede dem: »Til jer er Guds riges hemmelighed givet, men til dem udenfor kommer alt i lignelser, for at de skal se og se, men intet forstå, de skal høre og høre, men intet fatte, for at de ikke skal vende om og få tilgivelse.«

Og han sagde til dem: »Forstår I ikke denne lignelse? Hvordan skal I så kunne forstå de andre lignelser? Sædemanden sår ordet. Med dem på vejen, hvor ordet sås, er det sådan, at når de har hørt det, kommer Satan straks og tager det ord bort, der er sået i dem. De, der bliver sået på klippegrund, er dem, der straks tager imod ordet med glæde, når de har hørt det; men de har ikke rod i sig, de holder kun ud en tid, så når der kommer trængsler eller forfølgelse på grund af ordet, falder de straks fra. Andre er dem, der bliver sået mellem tidslerne; det er dem, som har hørt ordet, men denne verdens bekymringer og rigdommens blændværk og lyst til alt muligt andet kommer til og kvæler ordet, så det ikke bærer frugt. Men de, der bliver sået i den gode jord, det er dem, der hører ordet og tager imod det og bærer frugt, tredive og tres og hundrede fold.«

Amen

Under valgkampen i USA sidste år, afslørede USA sig som et meget splittet land. Det kom frem, at selv det største nyhedsmedie i landet kun nåede ud til ca. 15 procent af alle indbyggere – man lytter simpelthen ikke til de samme nyheder derovre.

Et andet problem er tilliden. Der er generelt meget stor mistillid til både politikere, myndigheder og journalister – så det var kun, når ”ens egne” talte – dem, som man i forvejen var enig med – at den enkelte vælger var klar til at lytte.

I dag handler teksten også om at lytte. Det er Jesus, som ved Genezareth sø, over for en stor folkemængde tager emnet op.

Han har ligefrem været nødt til at gå ombord i en båd og sejle lidt ud fra land – så mange er dukket op for at høre på ham. Alligevel er det vigtigt for ham at tale netop om lydhørhed.

For der er mange måder at lytte på. Også dengang var mennesker mange slags og modtagelsen af hans budskab mangfoldigt.

Han bruger billeder som så ofte før. Denne gang en lignelse om en landmand, der skal tilså sin jord. Og landmænd – ja, dem kendte de alle til. For også dengang var landbruget et meget vigtigt erhverv om man skulle overleve. Det vidste enhver.

Også at sædens kvalitet var vigtig. Og jordbunden. Om der blev sået på det rigtige tidspunkt. Om jorden var fri for ukrudt. Og om der fulgte både regn og sol i passende mængder.

Så fortællingen har umiddelbart været let at forstå. Selv om de nok selv har tænkt undervejs, at det var en noget sløset landmand – at han så ukritisk spredte den kostbare såsæd på både god og dårlig jord. At han burde have vidst, at udbyttet umuligt kunne blive det samme alle steder.

Og så har Jesus alligevel sendt dem ud på dybt vand til sidst. For han slutter jo fortællingen med: Den, der har ører at høre med, skal høre! Måske handlede hans fortælling om noget helt andet? Hvad skete der lige her? De er sikkert gået både forvirrede og måske også lidt irriterede derfra.

Også disciplene er forvirrede og måske også irriterede. For det var jo en stor folkemængde, der var samlet. Jesus havde en helt unik chance for at tale til mange på en gang – nå langt ud med sit budskab. Hvorfor sende så mange – så uforløst derfra.

Og Jesus svarer ved at give dem ret: Ja, det var ikke let at forstå. Ja, jeg sendte dem forvirrede og uforløste af sted. For sådan er det med Gudsriget – det er som en lukket hemmelighed for mange – det kræver en særlig modtagelighed, en særlig jordbund, hvis dets budskab skal slå rod og bære frugt. Forvent ikke at alle sådan bare uden videre tager imod.

Det går igen flere steder i Markusevangeliet. At Jesus holder sig tilbage, ikke vil kalde sig for Guds søn før til allersidst, beder mennesker, som han helbreder om at tie med det – og disciplene

forstår også først til sidst for alvor hvem han er. Det er også for dem delvist skjult undervejs.

Han vil ikke udråbes som Messias. Han vil kendes på sine gerninger. Mennesker skal have frihed til selv at se og forstå.

Og først når hans rejse er fuldendt. Når han har gjort hvad Gud har udvalgt ham til. Når han er gået gennem døden frem til opstandelsen. Da vil den fulde fortælling, det fulde budskab kunne forstås og tages imod.

Så Markusevangeliets Jesus er ydmyg. Han forventer ingen hyldest. Ingen let vej. Men samtidig er han generøs i sine gerninger. Deler gerne Guds kærlighed i både ord og handling. Han forventer bare ikke at vi alle kvitterer med tro.

Der er noget dybt befriende ved Markusevangeliets fortælling om Jesus. For den er meget enkel og kortfattet. Vi hører kun det mest nødvendige. Der gives rigtig meget plads til tilhøreren. Plads til at vi hver især kan tænke og reagere som vi vil.

For sådan er det jo med kærlighed. Den tvinger ingen. Hvor tvang opstår, er kærligheden sendt på vild flugt. Og tilliden er fuldstændig borte.

Så det er helt afgørende med Gudsrigets hemmelighed. At vi alle har friheden. Finder hver vores vej og i hvert vores tempo. At ingen tvinges eller skræmmes undervejs. At der er tryghed og tillid.

Til gengæld er Gudsriget overvældende generøst får vi i dag at vide. Gud sår sin kærlighed, sit ord, sin nåde og tilgivelse i verden – som den allermest sløse og generøse landmand, som giver enhver jordbund samme chance.

Derfor har vi alle lov til at drømme om både tredive og tres og hundrede fold. Amen

Lov og tak og evig ære, være du vor Gud, Fader, Søn og Helligånd, du som var, er og bliver én sand treenig Gud, højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed. Amen

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde og Guds kærlighed og Helligåndens
fællesskab være med os alle! Amen